

VÉGZŐS RENDÉSZETI EGYETEMI HALLGATÓK ÉS OKTATÓK TAPASZTALATA A KÉPZÉSRŐL ÉS AZ ÉRTÉKELÉSI RENDSZERRŐL: SZOROS KAPCSOLÓDÁS A LEMORZSOLÓDÁSSAL

T-2

Mácsár Gábor *, Bognár József *, Szakály Zsolt **

** Eszterházy Károly Katolikus Egyetem*

*** Széchenyi István Egyetem*

Kulcsszavak: lemorzsolódás; rendészeti felsőoktatás; értékelés

A felsőoktatási expanzió egyik következménye a lemorzsolódás arányának növekedése (Pusztai, 2011). A negatív folyamat nem kizárólag a hallgató sikertelenségének mutatója, hanem az oktatási rendszer rugalmatlanságára is utalhat, amely nem tud kellőképpen alkalmazkodni a hallgatók szükségleteihez és igényeihez (OECD, 2008). A tapasztalat azt mutatja, hogy a rendészeti megkapaszkodás szempontjából leginkább veszélyeztetett időszak az alapkiképzés első öthetes időtartama (Christián & Erdős, 2020). A Nemzeti Közszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kara keresi a megoldást a lemorzsolódás csökkentésére.

Célunk az elsődleges lemorzsolódási okok bemutatása, a hallgatók és az oktatók értékelési folyamatán, kommunikációján, továbbá a képzés megítélésén keresztül.

Empirikus kutatásunkban strukturált interjúk segítségével vizsgáltuk az oktatók (n=6), a végzős rendészeti hallgatók (n=21) lemorzsolódással, értékelésükkel és a képzéssel kapcsolatos tapasztalatait. A minta kiválasztása szakértői mintavétellel történt. A hallgatók vonatkozásában három szakirányból érkeztek válaszok: rendőri, katasztrófavédelmi és büntetés-végrehajtási. Az oktatói mintát rendészeti vezetők, oktatók és civil tanárok alkották.

A végzős hallgatók jellemzően közepesnek ítélték a képzés minőségét és a munkahelyi feladatokra történő egyetemi felkészítést. Az oktatást jóra értékelte, azonban a gyakorlatiasságát és hasznosságát középestről gyengébbnek tartotta a többség. Az értékelésben még többnyire az objektív értékelés és osztályzat dominál, a civil oktatóknál az egyéb szempontrendszer és értékelési pedagógiai módszertan árnyaltabb. Az oktatási tevékenység és az értékelés eltérő megítélést mutat, de a szakmai elvárásoknak általában megfelel. Az egyetem vezetése nyitottnak tűnik az oktatást érintő innováció és a belső kommunikáció fejlesztésében, ugyanakkor egyes kiképzőoktatók esetében ez nem mindig mondható el. A lemorzsolódási okok közt megjelenik az elvártnál nagyobb kötöttség, a mentális és fizikai terhelés, amely a kiképzés alatti szocializációval és a tantárgyi értékeléssel is szoros összefüggést mutat. A hallgatói mentorprogram egyelőre nem általános gyakorlat, az osztályfőnöki rendszer pedig nem tudja betölteni a képzés- és individuális fejlődést támogató szerepét.

A lemorzsolódás megítélése a kiképzési szakaszban szükségszerű folyamatnak tekinthető. A kiképzés öt hetét adekvát értékelési és támogatómódszerekkel, valamint hivatásos kiképzőkkel lehetne javítani. A képzés gyakorlatiasságának, a tananyag elosztásának, szervezésének javítása, a kommunikáció erősítése, valamint az értékelés átstrukturálása sokat javítana a hallgatói perzisztencián. A rendészeti megkapaszkodás attribútumait több irányból szükséges megvizsgálni, hogy a folyamat kockázati tényezőit feltérképezzük, amely hozzájárul a rendészeti oktatási professzió hatékonyságához.